

Bij ons op de buurt

Eenakter

door

PIP BARNARD

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **BIJ ONS OP DE BUURT** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **PIP BARNARD** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: 2005 © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **4** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Annette

Audrey

Fred

Evert

DECOR:

Huiskamer.

Annette en Audrey komen pratend op.

Annette: Zo. Dat is dan de laatste. Nee, neem die maar even mee, die pak ik vanavond op mijn gemak wel uit. *(op)* Wat heerlijk dat jullie me allemaal zo spontaan hebben geholpen, ik zag er zo vreselijk tegenop. In mijn eentje was ik dagen bezig geweest.

Audrey: Nu, die verhuizers hadden anders ook best even een handje mogen helpen.

Annette: Dat hadden ze ook wel gewild, hoor, maar ze hadden het druk, en ze moesten weer ergens anders heen en ze vroegen tachtig gulden per uur. En het ging zo toch ook?

Audrey: Ja, maar om nou alles gewoon uit die wagen op de stoep te zetten. Ze hadden het op zijn minst even naar binnen kunnen brengen. Stel je voor als het was blijven regenen.

Annette: Maar dat deed het niet, we waren nog niet eens halverwege toen de zon al begon te schijnen. Dus dat viel ook allemaal weer me. Thee? *(af)*

Audrey: Lekker. Van al dat sjouwen krijg je dorst.

Annette: Maar wat ik net zei: ik ben toch zo blij dat iedereen even helpt. Met elkaar is het toch altijd maar weer een fluitje van een cent.

Audrey: Ach ja, zo doen wij dat bij ons op de buurt.

Annette: *(weer terug)* En mijnheer... kom hoe heet-ie... dat-ie zomaar de tuin wilde opknappen. Dat was wel nodig ook, want ik denk niet dat daar de laatste tijd veel aan gedaan was.

Audrey: Fred bedoel je, ja Fred is ook een prima gast. Woont hier ook nog niet zo lang. Een jaar of wat, maar al helemaal ingeburgerd. Nee, daar hebben we een goeie aan.

Annette: Dat blijkt. Hij kwam vorige week spontaan aanbieden de tuin om te spitten. Alleen de borders zei ik nog tegen hem. Dat grasveld hoeft alleen maar gemaaid te worden. En die appelboom, die moet er ook uit. Die staat precies in mijn zon. En dat is-ie nou aan het doen.

Audrey: De appelboom?

Annette: Ja, je weet wel. Geeft niks hoor, het was al een oude boom.

Audrey: Vind je dat geen zonde? Zo'n mooie oude boom uit de grond laten halen?

Annette: Tja, misschien is het wel jammer, maar als er volgend jaar een mooi bloemperkje voor in de plaats komt, zul je zien dat je hem amper mist.

Audrey: Maar toch... de appelboom weg. Weet je dat het een van de weinige fruitbomen uit de buurt is... was?

Annette: Nee.

Audrey: Ja, toch wel. Er staat ergens nog een pruimenboom en ergens

een stoofpeer, maar dat zijn zo'n beetje de enige.

Annette: Nou ja, er zaten toch niet veel appels meer aan. Het zal nog een heel gegraaf worden om dat ding eruit te krijgen, maar ja, hij bood het zelf aan.

Audrey: Hij had er ook beter mee kunnen wachten, denk ik. Het is toch helemaal geen weer om bomen uit te spitten. Hij had beter tot het voorjaar kunnen wachten.

Annette: Nee hoor, dan wordt het veel te laat om er nog wat anders neer te zetten. Dan zit ik de hele zomer met zo'n gat in mijn tuin. Dank je lekker. Daar heb ik helemaal geen zin in.

Audrey: Nee, dat begrijp ik. Maar toch... het is wel een beetje een schok, hoor. Zomaar de appelboom eruit. Had je niet beter kunnen wachten tot je hier wat langer woonde? Ben je niet bang dat de mensen je erop aan gaan kijken? Dat je direct alles wilt veranderen en zo?

Annette: Denk je? Ja, misschien. Denk je echt? Maar ja, hij drong zo aan hij wilde ook zo graag iets doen, denk ik. Jij was ook zo druk aan het helpen. En ik wist ook zo gauw niks anders. En die boom wilde ik er toch uit hebben, dus ik dacht ik doe er toch niemand kwaad mee?

Audrey: Nee... nee... het kan geen kwaad, denk ik. Maar toch... Kijk, Fred woont nog niet zo lang hier op de buurt. Hij wil natuurlijk een beetje goede indruk maken. En hij weet natuurlijk hoe het is om hier te komen wonen.

Annette: Nou, vooralsnog valt het me vreselijk mee. Ik heb het echt al naar mijn zin. En dat ook iedereen zomaar komt helpen.

Audrey: Ach ja, zo doen we dat hier op de buurt.

Annette: Dat is zo anders dan waar ik vandaan kom hè? Dat was natuurlijk ook wel een soort buurtje, maar daar was het niks dan roddel en achterklap iedereen wilde altijd alles van iedereen weten, maar als dan puntje bij paaltje kwam, gaven ze niet thuis. Ik denk niet dat iemand daar een hand had uitgestoken als je met al je beddengoed in de regen op de stoep had gestaan. Dan waren ze mooi binnen blijven zitten. Achter hun geraniums om je uit te lachen.

Audrey: Nee, dat zouden we hier nooit doen. Wij zijn echt zo'n buurt waarin de mensen elkaar nog helpen. Echt zo'n ouderwetse buurt. Het kost misschien wat moeite om opgenomen te worden...

Annette: O ja, dat ritueel waar je van vertelde. Maar dat is toch meer een formaliteit? Ik voel me nu al echt helemaal thuis.

Audrey: Ja, je zou het Ritueel een formaliteit kunnen noemen, maar we hechten er toch erg veel waarde aan. Wil je er ooit bijhoren, zul je er ook aan moeten geloven.

Annette: Nou, kom maar op. Ik ben er niet bang voor.

Audrey: Er is ook helemaal niks om bang voor te zijn.

Annette: Maar wat gaat er dan precies gebeuren? Kun je niet een tipje van de sluier oplichten?

Audrey: Nee, dat zou niet eerlijk zijn. Het leuke is juist dat je niet precies weet wat er bij de Verwelkoming gaat gebeuren. Maar na afloop is er groot feest, dat kan ik wel al verklappen.

Annette: Nou, een feestje ben ik altijd wel voor te vinden.

Audrey: En tenslotte hebben we er allemaal aan moeten geloven.

Annette: Jij ook?

Audrey: Ik ook, maar dat is al weer... laten we eens zien... dat is alweer gauw een jaar of zestien geleden. Zo lang woon ik hier toch alweer.

Annette: En mijnheer Fred? Die nu in mijn tuintje staat te zwoegen op die appelboom?

Audrey: Ja, die ook. God, dat weet ik nog als de dag van gisteren. Hij had het er moeilijk mee, hoor, dat kan ik je wel vertellen.

Annette: Ah! Moeilijk. Je kunt het er dus wel moeilijk mee hebben. Je hebt je mond voorbij gepraat.

Audrey: Nou ja, ik bedoelde eigenlijk... kijk daar gaat-ie. (*wijst naar buiten*)

Annette: Ja, wat een klap geeft dat evengoed nog zeg, zo'n ouwe boom. Maar je ziet: het wordt gelijk een stuk lichter in de kamer.

Audrey: Inderdaad. Tjonge, dat zal een raar gezicht zijn, zo zonder die boom. Je moet denken: die staat hier toch al zolang als ik weet. Tjongejonge, wat zal die een hoop hebben meegemaakt.

Annette: Ja, als zo'n boom toch eens kon praten...

Audrey: Praten? Ja wie weet wat hij dan allemaal te zeggen zou hebben.

Annette: Wat gaat-ie nu doen?

Audrey: O, hij gaat in het gat. De wortels doorhakken, denk ik. Dat bedoel ik: je kunt wel makkelijk zeggen dat die boom eruit moet, maar dan moet het ook nog gebeuren. Je hebt je een hoop gedoe op de hals gehaald.

Annette: Maar denk je ook niet dat de tuin er behoorlijk van zal opknappen? Ik denk het wel. Dan doe ik daar het eerste jaar een bloemperkje en volgend jaar zie ik wel verder. Nog thee?

Fred komt binnen, pakt verhuisdoos, gooit deze leeg en snelt weer naar buiten. Dit alles onder het gemompel dat hij even een doos moet hebben.

Annette: Waar zou dat nou toch allemaal goed voor zijn? Zou het wel goed met hem gaan?

Audrey: Trek het je gerust niet aan: Fred is nu eenmaal een beetje een vreemde snuiter. Neem mij nou ik kijk daar niet gek meer van op.

Annette: Hij zal toch niet van plan zijn die boom in die kartonnen doos te stoppen?

Audrey: Nou, met hem weet je het maar nooit.

Annette: Of zou hij wat gevonden hebben? Een schat of zo?

Audrey: Maar is het al niet een beetje laat in het seizoen om nog bloemen te planten?

Annette: Ach, er moet eerst toch nog nieuwe grond in, want ik dacht dat zo'n boom wel een heel gat achter zou laten. En daarna kan ik pas bloemen zetten, dus dat zal wel volgend voorjaar worden. Wat gaat-ie nou toch doen?

Audrey: Er zaten altijd wel lekkere appeltjes aan.

Annette: Nou, de laatste tijd toch niet veel meer, heb ik me laten vertellen. Want hij was echt wel aan zijn eind. Wat zou hij toch met die doos moeten?

Audrey: Ik maakte er altijd moes van. En appeltaarten. Die kreeg Bernadette dan van me, want die kon zelf geen taarten bakken.

Annette: Bernadette?

Audrey: Ja, Bernadette van Zanten. Die hier voor jou woonde.

Annette: O ja. En daar maakte jij appeltaarten voor?

Audrey: Ja, zo nu en dan. Want zo doen wij dat hier op de buurt. We letten een beetje op elkaar en bakken taarten en zo. Of we doen de was, of spitten de tuin om.

Annette: Ja, ik kan me er al echt op verheugen dat ik er straks ook bijhoor. Ik kan ook namelijk ook goed taarten bakken. En soep. Kan ik ook goed maken. Denk je dat ik daar de burens een plezier mee zou doen? Met soep?

Audrey: Ik denk wel... *(Fred komt binnen, kartonnen doos in zijn handen)*

Annette: Ah, daar hebben we de harde werker. Nou, hij is eruit hoor, gefeliciteerd. Nog een hele klus. Wij zaten hier aan een kopje thee en zagen hem zo langskomen. Boem. Daar lag-ie. Ook een kopje thee? Mijnheer... Fred was het, geloof ik.

Fred: *(in de war)* Ja, Fred. Thee, ja. Lekker.

Audrey: Wat heb je in die doos, Fred. Heb je wat gevonden?

Fred: Ja, gevonden. Dat mag je wel zeggen.

Annette: In mijn tuin? Want het is nu mijn tuin. En wat voor schat Bernadette of een van de andere vorige eigenaars ook mag hebben begraven, hij is nu van mij. Want het is mijn tuin. Zo is het toch?

Audrey: Jawel, maar ook een beetje van ons. Want Fred hier heeft hem gevonden en ik ben getuige. Alles eerlijk delen, zo doen we dat bij

ons op de buurt.

Fred: (*drinkt thee, komt bij*) Er valt niet veel te delen ben ik bang. Ik hoef in ieder geval niet.

Annette: Nou, dan is er des te meer voor ons. Wat jij, Audrey?

Audrey: Je maakt me wel nieuwsgierig, Fred. Wat zit er in die doos?
(*wil kijken*)

Fred: Nee - niet doen. Laat mij maar. (*zet kopje neer, pakt doos, bedenkt zich*) Misschien is het beter van niet. Misschien... (*wil weglopen*)

Audrey: Hè Fred, doe nou niet zo vervelend. Laat gewoon zien wat je gevonden hebt.

Annette: Ja, als we het niet mochten weten, had je het stiekem moeten verstoppen. Dan had je er niet zo mee naar binnen moeten komen lopen banjeren.

Audrey: Precies. We weten nu toch dat je wat gevonden hebt en we komen er toch wel achter wat.

Annette: Bovendien lag het in mijn tuin, dus wat het ook is, het is uiteindelijk van mij.

Fred: Nou, daar heb ik zo mijn twijfels over.

Audrey: Helemaal niet. Annette heeft gelijk. Wat in haar tuin ligt, is van haar.

Fred: Zij heeft anders haar hoofd nog stevig op haar schouders staan.

Audrey: Hoe bedoel je?

Fred: Nou, ga maar even zitten, dan. Kijk, ik was die boom dus aan het weghalen, dat had Annette hier me gevraagd...

Audrey: Ja, dat hebben we gezien.

Annette: Ja, we zagen hem langskomen. Zo... kraak... daar lag-ie.

Fred: En toen moest ik de wortels weg zien te krijgen. Dus ik in dat gat en graven en hakken...

Audrey: Schiet nou toch op man. Dat weten we allemaal wel. Dat hebben we je zien doen.

Fred: Nou - en toen vond ik dit. (*haalt schedel tevoorschijn. Schrik - verbijstering - stilte*)

Annette: Jemig.

Audrey: O jee.

Annette: In mijn tuin?

Audrey: In jouw tuin.

Fred: In jouw tuin.

Annette: Maar ik woon hier nog maar net. Kijk, ik heb nog niet eens alles uitgepakt. Hoe kan ik daar dan iets mee te maken hebben. Ik weet hier niks van.

Audrey: Kunnen we hem niet gewoon weer begraven? Niemand weet

er toch van?

Fred: Was dat maar waar.

Audrey: Je hebt het tegen iemand verteld.

Fred: Ja, wat denk je. Als je hier in de buurt een boom gaat staan lopen uitgraven, zijn er altijd wel mensen die dat zien. Mensen die komen kijken of je al opschiet en mensen die langslopen om goede raad te geven en mensen die alleen maar in de weg lopen. En mensen die zien dat je dingen opgraaft die beter verborgen hadden kunnen blijven. Als ik het al niet gezegd had, had iemand het wel gezien.

Audrey: Wie weten het dan nog meer?

Fred: Nou, Arnold en buurman Vandergoot en hoe heet ze... dat ouwe mens van de overkant...

Audrey: Gerda.

Fred: Gerda Brummelmeijer en natuurlijk de onvolprezen Evert.

Audrey: Evert? Je bedoelt Super Evert, Evert de Speurneus, Evert 'make my day' Overpelt?

Annette: Woont die hier ook in de buurt?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto